

ДА СЕ УТВЪРДИШ В ХРИСТОС

Дейвид Уилкерсън
1 Юни 1987

Убеден съм, че мнозина, които наричат себе си християни, няма да издържат до края. Писано е, че любовта на мнозинството ще охладнее и умре поради избухване на злото. Други ще се отклонят от истината и ще тичат след лъжливи учители и пророци, които ще угаждат на егоистичната им похот и ще ги измамат. Ще има и такива, които ще се изкушат от ученията на демони, ще ослепеят духовно и ще приключат живота си, предадени на развратен ум.

Ако пророк Еремия живееше днес, той щеше да е ужасен при вида на толкова много хладни, обичащи греха, раздвоени християни – живеещи така нехайно в самия край на времето. Той би плакал, би скърбял, би извикал: „Ако тичаш с пешаците и те те изморят, то как ще се надпреварваш с конете? И ако се чувстваш сигурен само в мирна земя, какво ще правиш в прииждането на Йордан?“ (Еремия 12:5)

Посланието на пророка е следното: „Досега беше само надбягване, но сега идват конниците на Апокалипсиса. Ако си отегчен и нехаен във време на мир и просперитет, ако не можеш да ходиш с Бог, когато няма преследване, какво ще правиш, когато дойде сатанинския потоп от грях и гонение?“

Благодаря на Бог за това, което чуваме от мнозина, отговарящи на написаните ни послания. Гладът за Бог расте; има чудесни свидетелства за това как Святият Дух пробужда желаещите да ходят в святост; духовното разбиране нараства; мнозина изоставят идоли, мъртви църкви и лъжеучения. Ние сме изумени от страхотните промени, които видяхме през миналата година, когато много хора ни пишеха как Господ ги извежда от пожарите им. Сред тях има доста служители от всякакви деноминации, които бягат от греха в живота си, плачат за своите овце и проповядват с истинското бреме на Господ. За всичко това отдаваме голямо хваление на Господ. И все пак, сме наскърбени в сърцата си, защото онези, които се връщат към Господ с цялата си сила, представляват един презрян остатък. По-голямата част от християните и пастирите заглушават звука на тръбата и пренебрегват вика на стражите. Духовната слепота сред масите, които ходят на църква, трябва да е станала непоносима за Бог, защото Той е решил да се раздвижи бързо и открито, да съди народа Си. Изкупителят внезапно е дошъл с голямо негодувание в Сион и няма да оттегли ръката Си от съда, докато всеки един обменител на пари и крадец не бъде изгонен от домът Му. Видели сме само началото на страшните му наказания над извратеността, лъжата, измамата и изопачаването на Неговото Евангелие. РАЗТЪРСВАНЕТО ТОКУ ЩО ЗАПОЧНА! „Защото дойде времето да се започне съдът от Божи дом; и ако започне първо от нас, какъв ще бъде краят на тези, които не се покоряват на Божието благовестие?“ (I Петрово 4:17)

„Къде е грешката на нас, пастирите?“

Добронамерен пастор ми писа: „Вие говорите за провалите на пастирите, но не казвате къде се провалихме. Моля ви, с любов да обясните истината.“ Истината е, че ние като служители на Евангелието не се придържаме към единствената цел да казваме на вярващите истинската цена на ученичеството. Исус наложи някои сурови, безкомпромисни изисквания към онези, които Го следват и изповядват свящото Му име.

Няма достатъчно сигнали за тревога от амвоните ни, но има твърде много егоизъм и гордост. Само малцина днес проповядват със сълзи и агония заради отстъпничеството и студенината сред вярващите. Колко трагично е, че днес има толкова много пастири, които са изгубили истинското помазание на Святия Дух и са се посветили да изграждат своите репутации, фокусирани не върху нуждите на овцете, а върху финансирането и рекламирането на собствените им скъпи мечти.

Павел имаше истинско пастирско сърце – сърце, което винаги беше в родилни болки поради загрижеността за духовното израстване на овцете. Той писа на коринтяните: „Защото ревнувам за вас с божествена ревност, понеже ви сгодих за един Мъж, за да ви представя като чиста девица пред Христос.“ (II Коринтяни 11:2). Той говори за овцете в Галатия като за: „Дечица мои, за които пак съм в родилни мъки, докато се изобрази Христос във вас“ (Галатяни 4:19). До солунците писа: „Нощ и ден се молим най-усърдно, за да видим лицата ви и да допълним това, което не достига на вашата вяра.“ (I Солунци 3:10)

Сърцето ми се съкрушава, когато осъзнавам колко далеч съм от това, което трябва да бъде един любящ пастир. Имам такава липса от Духа, който задвижи Павел с толкова любов и загриженост за Божия народ. Той каза: „ПОНЕЖЕ, КОЯ Е НАШАТА НАДЕЖДА ИЛИ РАДОСТ, ИЛИ ВЕНЕЦ, С КОЙТО СЕ ХВАЛИМ? НЕ СТЕ ЛИ ВИЕ“ (I Солунци 2:19). Той добави: „Понеже ние сега живеем, ако вие стоите твърдо в Господа.“ (I Солунци 3:8)

Скъпият Божий човек окуражи овцете с писма, които ги предизвикаха към святост и голям глад за Исус Христос. Той каза: „Затова и ние винаги се молим... да се прослави във вас Името на нашия Господ Исус, и вие в Него.“ (→II Солунци 1:11-12). Той можа да им каже през сълзи: „Но сме се държали нежно с вас като майка-кърмачка, която се грижи за децата си.“ (I Солунци 2:7). „Като знаете как увещавахме и утешавахме всеки един от вас, както баща – децата си“ (I Солунци 2:11).

Той не искаше парите им и добре се погрижи никога да не бъде в тежест на стадото. Той каза: „С труд и усилие работихме нощем и денем, за да не натежим на никого от вас“ (I Солунци 3:8). Ако ние може да сме били бреме (разход) за ВАС, Павел, напротив, отказа да облече „покривалото на алчността“, защото на него му беше „поверено Евангелието“. Той обобщава служението и единствената си цел в посланието до солунците: „за да утвърди сърцата ви непорочни в святост пред нашия Бог“ (I Солунци 3:13).

Умолявам Бог да ми даде такава любящо пастирско сърце. О, само Духът да издигнеше пастори и евангелизатори, които нямат друга цел в служението си, освен да установят вярващите в святост и да ги подбудят да СЕ ХВАНАТ ЗА ХРИСТОС. В страната има

сърцераздиращ плач за пастири, които да оставят настрана всички развлечения и палячовщина и да проповядват Кръста. Трагично е, но служението толкова е размило истината за себеотричането и смъртта към греха, че сме изградили поколение от разгулни, безсилни вярващи, които не разбират дори какво означава отделяне от света. Много от нашите църкви са толкова смесени със света, че християните сега са повече и от невярващите в греха, без да се срамуват от това. Светът е шокиран и възмутен от мръсотията и покварата в християнския свят.

Голяма част от евангелските проповеди днес, не съдържат Кръста в себе си, няма учение за страданието, няма осъждане, няма покаяние, няма омраза към греха, няма изисквания за отделяне от света или за чистота, няма призив за безусловно предаване на господството на Христос, няма ежедневно умиране на плътта, няма разпъване на похотта на плътта, себеотричане, отхвърляне на егостичния живот, както няма и предупреждения за предстоящите гонения и приближаващия съд. Най-жалко от всичко е, че много християни предпочитат да слушат за ПРАВАТА СИ В ХРИСТОС до степен, при която пренебрегват ИЗИСКВАНИЯТА МУ КЪМ НАС!

Цената на утвърждаването в Христос

Множества следваха Исус, но въпреки това Той знаеше, че само малцина наистина ще се утвърдят в Него и ще станат истинските ученици, които Той би представил с радост на Отец. Евреите искаха да се придържат към Мойсей и Христос и да запазят традициите и мъртвите си ритуали, докато заявяваха, че са Негови последователи. Исус нямаше нищо общо с тяхната колебливост. Той постави пределно ясна черта и ги накара да избират. Исус каза: „Никой не може да служи на двама господари, защото или ще намрази единия, а ще обикне другия, или към единия ще се привърже, а другия ще презира. Не можете да служите на Бога и на мамона” (Матей 6:24).

Исус разкри парадокса на раздвоеното сърце. Той свали фасадата на фалшивото ученичество и ни каза какво се случва с онези, които се опитват да служат на двама господари по едно и също време. Да не сме посмели да пропуснем предупрежденията на Исус в този стих. Смисълът е – НЕОСТАВЕН ГРЯХ ЩЕ ТЕ ЗАВЕДЕ ДО НАЙ-ГОЛЯМОТО ВЪЗМОЖНО ЛИЦЕМЕРИЕ. Ще казваш, че обичаш Господа и мразиш дявола, но държейки се за тайния си грях, идолопоклонство, горчивина, бунт, ти всъщност презираш Господ и се държиш за Сатана. Тайно се придържаш към този, когото казваш, че мразиш, докато с устните си принасяш фалшива любов на Онзи, когото казваш, че обичаш.

На такива лицемери Исус каза: „Този народ (се приближава при Мен с устата си и) Ме почита с устните си, но сърцето им се намира далеч от Мен. Но напразно Ме почитат...” (Матей 15:8-9). Господ казва: „Не можеш да продължаваш да казваш, че Аз съм Този, Когото обичаш, а през цялото време да ме презираш със злите си дела.” Гръцката дума за „презирам” е: ДА НЕДООЦЕНИШ. Да презираш Господ, означава ДА НЕ ПРИЕМЕШ ДУМИТЕ МУ ПРИСЪРЦЕ. Да не уважаваш изискванията Му към теб, като че не си обвързан с тях. Нека ви изброя някои от изискванията на Христос към тези, които ще се утвърдят в Него и ще бъдат истински Негови ученици.

ИМАМЕ ПРИЗИВ ДА ГО ОБИЧАМЕ ТОЛКОВА СТРАСТНО, ЧЕ В СРАВНЕНИЕ С ТАЗИ ЛЮБОВ, ВСЯКА ДРУГА ДА ПРИЛИЧА НА ОМРАЗА.

„Ако дойде някой при Мен и не намрази баща си и майка си, жена си и децата си, братята си и сестрите си, а още и собствения си живот, не може да бъде Мой ученик.“ (Лука 14:26)

Гръцката дума използвана тук за „омраза“ подсказва: ДА ОБИЧАШ ПО-МАЛКО В СРАВНЕНИЕ СЪС... Исус призовава към любов, която е толкова всеобхватна, абсолютна и гореща, че всичко земно, към което сме привързани, да изглежда като омраза в сравнение с нея. Днес има толкова малко страстна, пламенна любов към Христос. Ако любовта ни към Него беше огнено гореща, поглъщаща, силна и радостна, нямаше да има нужда от диаграми и инструкции как да се молим. Щяхме да се молим, защото сърцата ни горят от любов към Него. Нямаше да има отегчение и опити да запълним един час с молитва за целия свят. Той би бил обекта на нашите молитви, би било скъпоценно време зад затворени врати, в което да дадем свобода на преливащия възторг и сладката любов, заляла сърцата ни.

Четенето на Словото Му никога не би било потискащо и също не бихме имали нужда от правила за „как да прочетем Библията за една година“. Това е за бебета, които не са достатъчно зрели, за да разберат привилегиите и изискванията на любовта. Онези, които страстно обичат Христос са магнетично привлечени от Словото Му, за да научат повече за Него. Те не търсят студени исторически факти, не са затънали в безкрайни родословни дървета и хипотези за последното време. Всичко, което те искат е, да Го познават по-добре, да видят повече от красотата и славата Му, така че да могат да бъдат като Него. Те искат повече от доктрина, учение, или информация – те искат да видят Исус в пълнотата Му.

Наистина ли Го обичаме, или просто Го използваме? Дали въобще знаем какво означава да дойдеш в сладкото Му присъствие, без да искаш нищо друго, а само да се протегнеш към Него с благодарност за това, че ни обича толкова много. Не сме ли станали твърде егоистични и егоцентрични в молитвите си? Ние се молим Той да спаси Америка от наказания. „Пощади ни, не ни съди – викаме – дай ни, виж ни, помогни ни, благослови ни, използвай ни, закрилай ни“ – и това може да е изцяло библейско, но фокусът все още е върху НАС.

След това отиваме в Словото Му за отговор на проблемите си, за водителство, за утеха, което също е похвално и правилно. Но къде е мотивираната от любов душа, която прилежно ще търси в Писанията, само за да открие още и още за Възлюбения си?

Станали сме егоистични дори в работата си за Него. Искаме Той да благослови службата ни за Него, за да докажем, че вярата ни е истинска. Искаме да ни смятат за старателни, способни, успешни като символ на Неговите благословения върху нас. В сърцето си викам: „О, Господи, служението ми по-важно ли е за мен от самия Теб? Единственият ми мотив любовта към моя Спасител ли е, или искам да видя нещо явно, което съм свършил за Теб?“ Възлюбени, нашият Господ е по-заинтересован от онова, в което се превръщаме в Него, отколкото от онова, което вършим за Него.

Някой скъп читател живее в робство, защото е пред затворени за служение врати. Може да има чувството, че е „бракуван“. Някои мислят, че биха били по-полезни за Господ на някое нуждаещо се мисионерско поле. Но аз ви казвам, че **ТИ НЕ МОЖЕШ ДА СИ ПО-ПОЛЕЗЕН ЗА ГОСПОД ОТ ТОВА, ДА МУ СЛУЖИШ С ЛЮБОВ В ТАЙНАТА МОЛИТВЕНА СТАИЧКА**. Когато търсиш Господ в молитва, когато четеш Словото Му, за да Го опознаеш, ти си на върха на своята полезност. Не би могъл да направиш нищо повече, за да Го благословиш и да Му угодиш, от това да се затвориш с Него в любовен разговор; и всичко, което Той отвори за теб да правиш у дома или в чужбина, ще потече без никакви усилия само поради общуването ти с Него. Господ е по-заинтересован от това да спечели всичко в мен, цялата ми любов, отколкото от това аз да спечеля света за Него. Печеленето на изгубените е естественият резултат от посвещението ни на Него.

НЕ МОЖЕШ ДА СЛУЖИШ НА ДВАМА ГОСПОДАРИ И ДА ИМАШ ОНОВА, ОТ КОЕТО СЕ НУЖДАЕШ, ЗА ДА СТИГНЕШ ДО КРАЯ!

„Защото кой от вас, когато иска да построи кула, не сяда първо да пресметне разностите – дали ще има с какво да я доизкара? Да не би, като положи основа, а не може да довърши, всички, които гледат, да започнат да му се присмиват и да казват: Този човек започна да строи, но не можа да довърши.“ (Лука 14:28-30)

Исус каза тези думи почти накрая на земното Си служение, като целта му беше да предупреди последователите си, че добрите намерения няма да са достатъчни, за да им помогнат в трудни времена. Много последователи няма да имат онова, от което се нуждаят, за да преминат – **ТЕ ЩЕ СЕ ВЪРНАТ НАЗАД, НЯМА ДА ПРИКЛЮЧАТ СЪСТЕЗАНИЕТО!**

Нека ви кажа кое аз считам за най-трагичното състояние на планетата земя – **НЯКОЙ, КОЙТО Е ЗАПОЧНАЛ, НАПЪЛНО РЕШЕН ДА СЕ ПРИДЪРЖА КЪМ ХРИСТОС, СТАНАЛ Е ЗРЯЛ УЧЕНИК, ЗАПРИЛИЧВАЛ Е ВСЕ ПОВЕЧЕ И ПОВЕЧЕ НА ИСУС, И ТОЧНО ПРЕДИ ДА УМРЕ ИЛИ КЪМ КРАЯ СИ, БАВНО Е УВЕХНАЛ, ПУСНАЛ СЕ Е ПО ТЕЧЕНИЕТО, ОХЛАДНЯЛ Е И Е СТАНАЛ БЕЗРАЗЛИЧЕН КЪМ ТОЗИ, КОГОТО НЯКОГА Е ОБИЧАЛ**. Това е онзи, който е положил основите и не е могъл да завърши строежа, защото предварително не е преценил цената. Свършили са му ресурсите, стигнал е до някъде, след това се е отказал.

Боже, събуди ни и ни накарай да разберем, че всички ние се **ПРОМЕНЯМЕ**. Няма такова нещо като застой – или се променяш в Христос всеки ден, или се връщаш назад към старите си плътски пътища. Онези, които са решени да се държат за Христос на всяка цена, които носят кръста си, отричат се от егото си и напредват с Него, Павел каза, че са: „... с открито лице, гледайки като в огледало Господната слава, биваме преобразявани в същия образ от слава в слава, като от Господния Дух.“ (II Коринтяни 3:18)

Каква радост е да видиш тези, които **ПРИКЛЮЧВАТ СЪСТЕЗАНИЕТО**. Те растат в мъдростта и знанието на Христос, отдалечават се все повече и повече от този свят и удоволствията му, все повече мислят за небесното. Духовните им сетива са крайно чувствителни и разбирането им за онова, което идва от Бог или от плътта непрекъснато нараства; колкото повече остаряват, толкова повече огладняват за Христос. Те отрязват всички земни връзки и поради

непрестанния си растеж, искат да бъдат с Него и славата Му. За тях, да умреш е придобивка; голямата награда е, да бъдеш извикан в присъствието Му, да бъдеш повече до Него. Те не търсят небето, а Христос в слава! Христос се е превърнал в радостта на живота им, в тяхното всичко във всичко.

Можете да бъдете сигурни, че когато Христос се върне, Той ще има славна църква от такива, които до такава степен са се преобразили в Него, станали са толкова отделени от този свят и са се слели с Него, че това да преминат от състоянието на разложение в състоянието на нетление ще бъде само една последна крачка на любов – като да скъсаш тъничка салфетка – толкова близо са дошли до Него в този живот.

А каква трагедия е да гледаш толкова много християни, които се променят от слава в поквара. За такива Павел каза: „Защото познаха Бога, но нито Го прославиха като Бог, нито Му благодариха... а се извратиха в своите мъдрувания и безумното им сърце се помрачи. Като се представяха за мъдри, те глупееха... и се поклониха и служиха на творението, вместо на Твореца” (Римляни 1:21-25).

Каква невероятна тъмнина пада върху онези, които са започнали, но са били съблазнени от похотта на творението. Те нямат Божие Слово в сърцата си, което да ги подкрепи; не се молят за силата на Святия Дух, за да победят Сатана; обичат удоволствията си повече от Христос, така че отново отварят себе си за природата на звяра. Колко бързо се променят! Как ослепяват! „Както псето се връща на бълвоча си, така и безумният повтаря своята глупост.” (Притчи 26:11)

Знам, че това послание ще попадне в ръцете на мнозина, които СЕ ВРЪЩАТ КЪМ ЛЪЖАТА! Може да е само една малка, неуловима крачка встрани от Христос, може би несъзнателна, но тя може да те доведе до бързо отпадане от любовта Му. Някой читател, дори и сега може да се намира много далеч от онова, което някога е бил в Христос. Святият Дух те призовава да се върнеш – към покаяние, към себеотричане и да се предадеш. Времето вече е основен фактор! Ако някога си имал намерение да се утвърдиш в Христос – направи го сега.

ТИ ИЛИ ЩЕ СЕ БОРИШ ДА СЕ ЗАДЪРЖИШ ЗА ХРИСТОС ИЛИ ЩЕ СЪВЪРШИШ, ПРЕДАВАЙКИ СЕ НА САТАНА.

„Или кой цар, който отива на война срещу друг цар, няма да седне първо да се посъветва – може ли с десет хиляди да се противопостави на онзи, който идва срещу него с двадесет хиляди? Иначе, докато другият е още далеч, изпраща посланици да иска условия за мир. И така, ако някой от вас не се отрече от всичко, което има, не може да бъде Мой ученик.” (Лука 14:31-33)

Ние сме царе и свещеници на Господ и представляваме тези десет хиляди, които отиват на война срещу армията на Сатана. В Юда се казва, че Енох пророкува: „Ето, Господ иде със светите Си хиляди” (Юда 14). Писано е: „Този, който е във вас, е по-велик от онзи, който е в света.” (I Йоан 4:4 – бел.пр.), но на плътското око му изглежда, че Сатана притежава огромна сила.

Сатана ни най-малко не се интересува от плътската, отстъпническа религиозна система; той воюва със светия остатък, от когото много се страхува. „Тогава змеят се разгневи срещу жената и отиде да воюва против останалите от нейното потомство, КОИТО ПАЗЯТ БОЖИИТЕ ЗАПОВЕДИ И ДЪРЖАТ СВИДЕТЕЛСТВОТО ЗА ИСУС.” (Откровение 12:17)

Ако си решил в сърцето си да се държиш за Христос, ти си мишената на дявола в тази последна битка. Всичко, което е в ада, ще излезе срещу теб! Защото караш началствата и властите на тъмнината да треперят, когато си ПОСВЕТЕН НА ХРИСТОС БЕЗУСЛОВНО И НАПЪЛНО!

Готов ли си за онова, което предстои? Готов ли си да изживееш дните си в духовна битка, знаейки, че потоп от неправда е насочен срещу Божиите хора? Ако си решен да се държиш за Христос, ти си непобедим, гарантирана ти е победа над цялата сила на врага. Когато се залепиш за Господ, имаш цялото небесно войнство, борещо се за теб.

Мойсей, говорейки от името на Бог, каза на Израил да „не си правите идоли... да ходите по наредбите Ми и да ги вършите...”, а в замяна „Ще гоните враговете си и те ще падат пред вас от меч. Петима от вас ще гонят сто души, а сто от вас ще гонят десет хиляди; и враговете ви ще падат пред вас...” (Левит 26:1,3,7-8).

Исус Навиев окуражи Божията армия с тези думи: „Един от вас ще обръща в бяг хиляда... Затова внимавайте добре на себе си — да любите ГОСПОДА, вашия Бог!” (Исус Навиев 23:10-11). Докато обичаха Господ, ходещи в покорство, на тях им бе обещано: „Никой не можа да устои пред вас....”

Но Мойсей предупреди Израил какво може да се случи, ако се смесят със света и се опитат да служат на двама господари. „Как би могъл един да прогони хиляда и двама да обърнат в бяг десет хиляди, ако Канарата им не ги беше предала и ГОСПОД не ги беше предал!” (Второзаконие 32:30). Когато вече не си прилепен за Скалата (Христос), ти ставаш малодушен, страхлив и врагът те побеждава. Грях, студенина, хладност – това ограбва християните от силата и вярата им и онези, които живеят по този начин ще свършат, бягайки в ужас от мъченията на дявола.

Тези десет хиляди, ако се прилепят за Христос, ако ходят в покорство на господството Му, лесно могат да победят двайсетте хиляди демонични сили, идващи срещу тях. Никое оръжие не може да успее срещу тях (Исая 54:17). Няма значение какъв потоп от беззаконие се надига, той не може да нарани победоносното тяло от прилепените към Христос воители на Кръста.

Но какво се случва с онези, които откажат да се отърват от таен грях, от скрита похот? Те се опитват да направят сделка с дявола. Те изпращат съвестта си да посрещне врага, за да преговарят за помирение. Те искат да подпишат ДОГОВОР ЗА ПРИМИРИЕ. Те искат да продължат да твърдят, че обичат Господ, но не искат да предадат последната крепост – този стар грях, въпреки че знаят, че дяволът може да ги погълне, ако продължават да флиртуват с греха си. Така че, те търсят комфортно място.

Не можеш да сключваш сделки с дявола! Не можеш да правиш какъвто и да е компромис с греха! Това е война – победа над врага и над всичките му претенции към нас! Църквата е задръстена от корабокрушения поради предаден грях.

Нека Бог да вложи повече борбеност от Святия Дух у нас, така че да настроим сърцата си за Христос и да извикаме на света, и всичките адски орди: „Кой ще ни отлъчи от Христовата любов? Скръб ли, или страх, или гонение, или глад, или голота, или беда, или меч (война)?” (Римляни 8:35)

Онези, които се укрепяват в Христос, могат да запеят тази песен: „Но във всичко това сме повече от победители чрез Този, Който ни е възлюбил. Понеже съм уверен, че нито смърт, нито живот, нито ангели, нито власти, нито сегашното, нито бъдещето, нито сили, нито височина, нито дълбочина, нито кое да било друго създание ще може да ни отлъчи от Божията любов, която е в Христос Исус, нашия Господ.” (Римляни 8:37-39)

Алилуя!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.
© 1987 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771
[Taking Hold of Christ / Да се утвърдиш в Христос](#)